

Sygn. akt V Pa 5/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

w składzie następującym: SSO Barbara Odelska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2013 roku w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **E. W.**

przeciwko **Spółdzielni (...) w C.**

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie IV Wydziału Pracy z dnia 27 września 2012 roku, sygn. akt IV P 90/12

oddala apelację

UZASADNIENIE

Rozpatrując złożoną przez stronę pozwaną – Spółdzielnię (...) w C. apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie IV Wydziału Pracy z dnia 27.09.2012 r. (sygn. akt IV P90/12) oraz mając na uwadze treść art. 505¹³ k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie podważyła skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego w Człuchowie.

W postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo rażącego naruszenia istotnych przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ k.p.c.)

W niniejszej sprawie apelujący zarzucił naruszenie oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego. Nadto zarzucił, iż Sąd I-ej instancji, mimo wezwania i stawienia świadków, ich nie przesłuchał.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, zaś dokonana przez niego ocena zgromadzonego materiału dowodowego przeprowadzona została z należyтым uwzględnieniem zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i jako taka nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń czy wątpliwości.

Nadto na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych Sąd meriti właściwie określił ich konsekwencje prawne i w powyższym zakresie w sposób jasny i logiczny uzasadnił swoje stanowisko. W związku z powyższym Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia i wnioski Sądu I instancji za własne.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, prawo spółdzielcze nie przewiduje rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie niemożności dalszego zatrudnienia członka z jego winy. Spółdzielnia może doprowadzić

do ustania spółdzielczej umowy o pracę tylko w drodze wykluczenia go ze spółdzielni. Z chwilą bowiem ustania członkostwa wygasa spółdzielcza umowa o pracę. Wykluczenie z członkostwa w spółdzielni pochłania w spółdzielczym stosunku pracy rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Błędne, z naruszeniem prawa spółdzielczego, jest zastosowanie zarówno rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, jak i wykluczenia z grona członków spółdzielni (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 1995-06-23 III APr 21/95, Prawo Pracy z 1996 nr 3 s.47)

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, iż zarząd pozwanej spółdzielni już w kwietniu 2011 r. powziął wiedzę, że powódka uczestniczyła w Walnym Zebraniu Spółdzielni (...) w C. w dniu 5.04.2011 r. oraz w sierpniu 2011 r. o fakcie nieuznawania zarządu pozwanej spółdzielni.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że pozwana spółdzielnia podejmując dopiero 19 marca 2012 r. tj. długo po upływie miesiąca od uzyskania przez zarząd spółdzielni wiadomości o okolicznościach je uzasadniających, uchwałę o wykluczeniu powódki z grona jej członków naruszyła przepis art. 193 § 3 prawa spółdzielczego. Strona pozwana nie wykazała, iż doręczyła powódce uchwałę o wykluczeniu wraz z uzasadnieniem na piśmie powódce, natomiast próbowała doręczyć oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Ponadto pozwana spółdzielnia, mimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu, nie wykazała, że powódka umyślnie naruszyła podstawowe obowiązki pracownicze lub, że ciężko naruszyła obowiązki członkowskie lub umyślnie działania na szkodę spółdzielni.

Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że strona pozwana wykazała jedynie, że powódka uczestniczyła w zebraniu w dniu 5 kwietnia 2011 r. Natomiast nie wskazała konkretnych zarzutów kierowanych osobiście do powódki oraz nie wykazała w toku postępowania, iż konkretnie powódka i to umyślnie spowodowała szkody lub brała czynny udział w działaniach wyliczonych w uzasadnieniu uchwały z 19 marca 2012 r.

Sąd II-ej instancji podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że samo uczestnictwo w zebraniu w dniu 5 kwietnia 2011 r. bez wykazania świadomego działania przez powódkę na szkodę spółdzielni nie może być traktowane jako ciężkie naruszenie obowiązków członkowskich lub umyślnie działanie na szkodę spółdzielni. Tym bardziej, iż zgodnie ze statutem pozwanej spółdzielni (§ 11 pkt. 1 i 2 k.53), członek spółdzielni ma prawo brania udziału w walnych zgromadzeniach, wybierania i wybieralności do organów spółdzielni.

Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku w sprawie I PR 107/85 podniósł, iż art. 188 prawa spółdzielczego regulujący roszczenia członka spółdzielni pracy w razie wadliwego wypowiedzenia przez spółdzielnię spółdzielczej umowy o pracę lub jej warunków dotyczy wyłącznie wypowiedzenia dokonanego z naruszeniem art. 184, 198 i 191 prawa spółdzielczego. W razie wypowiedzenia przez Spółdzielnię spółdzielczej umowy o pracę z naruszeniem innych przepisów o wypowiedzeniu umów o pracę (np. art. 41 KP lub art. 190 prawa spółdzielczego) członkowi Spółdzielni przysługują na podstawie art. 77 § 2 KP i art. 199 prawa spółdzielczego roszczenia przewidziane w kodeksie pracy na wypadek niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez zakład pracy (vide: Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 1985-12-09, I PR 107/85).

W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego niniejszą sprawę wbrew twierdzeniom apelacji, przeprowadzone przed Sądem meriti postępowanie dowodowe pozwala na ustalenie, że pozwana spółdzielnia podejmując dopiero 19 marca 2012 r. uchwałę o wykluczeniu powódki z grona jej członków naruszyła przepis art. 193 § 3 prawa spółdzielczego.

Zarzut pozwanej dotyczący pominięcia przez Sąd I –ej instancji wniosków dowodowych powódki o przesłuchanie świadka W. B. i I. K. również nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy na mocy art. 217 § 3 k.p.c. pominął wnioski dowodowe powódki o przesłuchanie wskazanych powyżej świadków z uwagi na dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych.

Według orzecznictwa sąd może pominąć zgłoszone wnioski dowodowe lub odstąpić od przeprowadzenia dopuszczonych dowodów, jeżeli okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione, to znaczy wtedy, gdy chodzi

o dowody na okoliczności, które zostały już wyjaśnione zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy (zob. m.in. wyrok SN z dnia 15 października 1999 r., I PKN 316/99, OSNP 2001, nr 5, poz. 151; wyrok SN z dnia 26 września 1966 r., II CR 314/66, OSNC 1967, nr 2, poz. 39).

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że przedmiotowa sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, które to postępowanie szczegółowo reguluje dział VI k.p.c.

Artykuł 505¹⁰ § 2 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady jawności rozpoznawania spraw (art. 9 k.p.c.). Jeżeli żadna ze stron nie zażądała rozpoznania sprawy na rozprawie, sąd ma możliwość (art. 505¹⁰ § 2 k.p.c.) rozpoznania merytorycznie apelacji na posiedzeniu niejawnym. Nadto zgodnie z art. 505¹¹ k.p.c. Sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu. Powyższego nie stosuje się, jeżeli apelację oparto na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać przed sądem pierwszej instancji.

Stosownie zaś do art. 505¹³ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji uzasadnia z urzędu jedynie wyrok uchylający zaskarżony wyrok i przekazujący sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uzasadnienie wyroku sporządza się także na wniosek strony zgłoszony w terminie tygodniowym od dnia jego ogłoszenia lub doręczenia wyroku stronie, jeżeli nie był ogłoszony.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że żaden przepis kodeksu postępowania cywilnego nie przewiduje, aby doręczając stronie, nie reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika, wyrok wydany na posiedzeniu niejawnym pouczać ją o możliwości wniesienia wniosku o sporządzenie uzasadnienia tego wyroku. Art. 5 k.p.c. nie ma zastosowania do powyższego.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej Sąd Okręgowy w Słupsku na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.